

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/29/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7512204067
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Cakoci
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7512204067.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci žalobcu BL Telecom debt, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Šoltésovej č. 14, IČO: 45 535 108, zastúpeného Advokátskou kanceláriou SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Šoltésovej č. 14 proti žalovanému U. N., A.. XX.X.XXXX, W. A. P., T. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Občianskeho združenia OZ právna pomoc spotrebiteľom, so sídlom v Košiciach, Sofijská 13, IČO: 42 247 268, zastúpeného JUDr. Ladislavom Miklušom, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v Košiciach, Stará baštová 2, o zaplatenie 497,18 eur, o odvolaní žalobcu a vedľajšieho účastníka proti rozsudku Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 9.7.2013 č.k. 10C/217/2012-64 jednohlasne takto

rozhodol:

M e n í rozsudok vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznáva.

Vedľajší účastník je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v sume 15,93 eur a tieto zaplatiť Advokátskej kancelárii Soukeník - Štrpka s.r.o. v lehote do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 165,24 eur spolu s úrokom z omeškania vyčísleným osobitne z jednotlivých častí priznanej sumy za konkrétne vyznačené časové obdobia. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobcovi ani žalovanému nepriznal náhradu trov konania a žalobcu zaviazal nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania v sume 34,19 eur na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, a to všetko to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Týmto rozsudkom súd prvého stupňa rozhodol o nároku žalobcu na zaplatenie sumy 497,18 eur, ktoré tento uplatňoval na základe tvrdenia, že jeho právny predchodca spoločnosť Slovak Telecom, a.s., poskytla žalovanému ako zmluvnému partnerovi komunikačné služby, pričom tento porušil svoju zmluvnú povinnosť riadne platiť úhrady za poskytované služby. Na základe toho žalobca, ktorý nadobudol pohľadávku na základe zmluvy o postúpení pohľadávky uplatňoval voči žalobcovi úhradu hovorného, ako aj zmluvnú pokutu za porušenie zmluvných povinností v sume 331,94 eur.

Rozsudok odôvodnil súd prvého stupňa tým, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu Slovak Telekom a.s. a žalovaný uzavreli dňa XX.XX.XXXX zmluvu o pripojení podľa § 43 a nasl. zákona č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách a následne aj dodatok k tejto zmluve o pripojení. Na základe zmluvy predchodca žalobcu zapožičal žalovanému mikroprocesorovú SIM kartu, umožňujúcu mu využívať telekomunikačné služby na pridelenom mobilnom telefónnom čísle. Zároveň mu odpredal mobilný telefón zn. A. XXXX. Nárok

žalobcu čo do istiny považoval súd prvého stupňa za dôvodný s poukazom na ust. § 42 ods. 1 písm. a/, ako aj ods. 4 písm. b/ zákona č. 610/2003 Z.z., a preto v tejto časti žalobe vyhovel.

Ako nedôvodný vyhodnotil súd prvého stupňa nárok žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty. Tento nárok posúdil podľa § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ako aj na ust. § 53 Občianskeho zákonníka a v tejto časti uzavrel, že dojednanie zmluvnej pokuty spôsobom, v ktorom je táto viazaná iba na všeobecnú úpravu o porušení zmluvných povinností nespĺňa podmienky určitosti právneho úkonu. Konštatoval, že zmluva o pripojení, ako aj všeobecné obchodné podmienky obsahujú viacero povinností spotrebiteľa, a to rôznej závažnosti. Uvedená formulácia neumožňuje posúdenie porušenie ktorej povinnosti účastníka je sankcionované zmluvnou pokutou a preto pre svoju neurčitosť ani neumožňuje posúdenie primeranosti jej výšky vo vzťahu k zabezpečovanej povinnosti. S poukazom na tieto dôvody nárok žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty zamietol.

Rozhodnutie o trovách konania účastníkov súd prvého stupňa založil na ust. § 142 ods. 2 O.s.p. a konštatoval čiastočný úspech tak žalobcu, ako aj žalovaného a na základe toho týmto nepriznal náhradu trov konania. Pri rozhodovaní o trovách konania vedľajšieho účastníka poukázal na ust. § 150 ods. 2 O.s.p., v rámci úvah o primeranosti trov konania prihliadol na charakter uplatňovanej pohľadávky a okolnosti, ktoré žalobcu viedli k jej uplatneniu, na postoj a správanie sa žalovaného a tiež okolnosti poskytovania právnej pomoci zo strany vedľajšieho účastníka a konštatoval, že z vlastnej súdnej praxe má vedomosti o tom, že advokát JUDr. Ladislav Mikluš zastupuje vedľajšieho účastníka v obdobných veciach v desiatkach iných sporov. Nejde teda len o vzťah, na základe individuálneho plnomocenstva len pre predmetnú vec. Vzhľadom na totožný právny problém je pracnosť jednotlivých administratívnych prác, ako aj právna náročnosť jednotlivých úkonov právnej pomoci značne znížená. Na základe toho priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov jeho právneho zastúpenia, pričom ním vyčíslenú výšku znížil na 50 %.

Proti rozsudku podal včas odvolanie tak žalobca, ako aj vedľajší účastník. Žalobca žiadal napadnutý rozsudok vo výroku o trovách vedľajšieho účastníka zmeniť a tomuto náhradu trov konania nepriznať. Svoje odvolanie zakladal na tvrdení, že trovy, ktoré vedľajší účastník v konaní uplatňoval neboli z jeho strany účelne vynaložené, keďže neboli potrebné na účelné bránenie práva zo strany žalovaného. Poukázal v tomto smere na viacero rozhodnutí súdov v obdobnej otázke. Uviedol, že vedľajší účastník je združenie založené za účelom ochrany spotrebiteľa, čo predpokladá jeho odbornosť v predmete činnosti a tento by mal vzhľadom na svoju odbornú pripravenosť byť schopný poskytovať žalovanému ako spotrebiteľovi právnu pomoc bez potreby právneho zastúpenia a advokátom. Má za to, že účelný nebol ani samotný vstup vedľajšieho účastníka do konania, keďže tento neposkytol ochranu práv žalovanému ako spotrebiteľovi vzhľadom k tomu, že tento vstúpil do konania v štádiu, kedy ani nemal informácie, o akú právnu vec ide. Poukázal na účelové a hromadné vstupy združení na ochranu spotrebiteľa, ktoré sú zastúpené automaticky advokátom bez toho, aby vopred vedeli o konkrétnych okolnostiach sporu. S poukazom na ust. § 93 ods. 2 O.s.p. považuje za podstatnú podmienku vstupu vedľajšieho účastníka do konania súhlas hlavného účastníka, na strane ktorého vystupuje.

Vedľajší účastník vo svojom odvolaní žiadal zmeniť napadnutý rozsudok vo výroku o jeho trovách konania a tieto mu priznať v celom ním uplatnenom rozsahu. V odvolaní uviedol, že súd svoje rozhodnutie založil na nesprávnom právnom posúdení, pokiaľ tieto súd priznal iba čiastočne s poukazom na svoj záver o ich neprimeranosti vo vzťahu k výške uplatňovanej pohľadávky. Poukázal na to, že výška ním uplatnených trov nedosahovala ani výšku samotnej žalovanej pohľadávky, pričom jeho právna pomoc bola maximálne účelná, nejde teda o prípad predpokladaný zákonnú úpravu § 150 ods. 2 O.s.p., kedy trovy konania niekoľkonásobne prevyšujú hodnotu predmetu sporu. Má za to, že priznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi je povinnosťou súdu, keďže aj táto náhrada v plnej výške je jedným z prostriedkov, ako možno odstrániť žalobcu od podávania ďalších neodôvodnených žalôb a pri jej dôslednom uplatňovaní zo strany súdov zabrániť ďalšiemu súvislému a masívnemu uplatňovaniu neprijateľných zmluvných podmienok proti spotrebiteľom. Má za to, že súd mal v danej veci aplikovať ust. § 146 ods. 2 O.s.p. a vylúčiť aplikáciu ust. § 150 ods. 2 O.s.p., keďže na jeho použitie nebol dôvod.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom výroku o trovách vedľajšieho účastníka, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a na základe toho dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka nie je dôvodné a odvolanie žalobcu je dôvodné.

Súd prvého stupňa založil rozhodnutie o trovách vedľajšieho účastníka na nesprávnom právnom posúdení a v dôsledku toho v tejto časti aj nesprávne rozhodol.

Odvolaniami žalobcu a vedľajšieho účastníka bol napadnutý iba výrok prvostupňového rozsudku o trovách vedľajšieho účastníka, a preto v ostatnej časti rozsudok nadobudol právoplatnosť a takto sa stal teda právoplatným aj výrok o trovách konania medzi žalobcom a žalovaným. Tento výrok súd prvého stupňa založil na ust. § 142 ods. 2 O.s.p. a vzhľadom na čiastočný úspech oboch procesných strán nepriznal žalobcovi ani žalovanému náhradu trov konania.

Rozhodnutie o trovách vedľajšieho účastníka zjavne v tomto prípade nekopíruje rozhodnutie súdu o trovách konania účastníkov a z dôvodov rozsudku ani nie je zrejmé, na základe ktorého ustanovenia súd založil rozhodnutie o trovách vedľajšieho účastníka. Pokiaľ tento poukázal na ust. § 150 ods. 2 O.s.p., toto ustanovenie je možné aplikovať iba v prípade, ak účastník (resp. vedľajší účastník) má nárok na náhradu trov konania, ale sú tu zákonom predpokladané dôvody, na základe ktorých možno tieto trovy nepriznať alebo ich znížiť. Toto ustanovenie teda nezakladá nárok na náhradu trov konania.

Iba z ďalšej časti odôvodnenia prvostupňového rozsudku, v ktorom súd prvého stupňa konštatoval vstup vedľajšieho účastníka do konania iba v časti uplatneného nároku ohľadne zaplatenia zmluvnej pokuty, ako aj zo samotného vyúčtovania trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka možno vyvodiť, že súd zrejme vychádzal zo záveru, že vedľajší účastník sa takýmto vedľajším účastníkom stal iba ohľadne nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty a zrejme mal za to, že v tejto časti bol žalovaný, ako aj vedľajší účastník úspešný. Takýto postup však nemá oporu v žiadnom procesnoprávnom ustanovení. Z ust. § 93 ods. 1 - 4 O.s.p. vyplýva právo vedľajšieho účastníka vstúpiť do konania. Takýto vstup je možný do konania začatého na návrh, pričom žalobca má možnosť v takomto návrhu uplatniť aj viac samostatných nárokov. Konanie o všetkých takýchto nárokoch je však vždy iba jedným spoločným konaním (nejde teda o osobitné konanie ohľadne každého samostatného nároku) a pokiaľ vedľajší účastník vstúpil do takéhoto konania, vykoná tým procesný úkon, na základe ktorého sa stane účastníkom tohto konania, ako takého. Niet opory v žiadnom zákonom ustanovení pre záver o možnom vstupe vedľajšieho účastníka iba do konania ohľadne niektorého z nárokov. Jednotlivé procesné úkony v rámci takéhoto konania sa stále vykonávajú iba v rámci celého konania, bez ohľadu na to, koľko samostatných nárokov je jeho predmetom. Pokiaľ teda vedľajší účastník vstúpil do konania, stal sa týmto vedľajším účastníkom pre celé konanie vedené pod sp. zn. 10C/217/2012.

Z procesnej úpravy postavenia vedľajšieho účastníka vyplýva, že tento kopíruje konečný úspech, resp. neúspech v konaní účastníka, na strane ktorého vystupuje. Pokiaľ teda súd prvého stupňa založil rozhodnutie o trovách konania medzi účastníkmi na ust. § 142 ods. 2 O.s.p. a uzavrel čiastočný úspech oboch procesných strán a na základe toho im nepriznal vzájomné právo na náhradu trov konania, platí táto úprava aj pre rozhodnutie o trovách konania vedľajšieho účastníka. Pokiaľ totiž nevznikol v konaní nárok na náhradu trov konania účastníkovi, na strane ktorého vystupuje, nevznikol nárok na náhradu trov konania ani vedľajšiemu účastníkovi.

S poukazom na tieto dôvody odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách vedľajšieho účastníka podľa § 220 O.s.p. a tomuto ich náhradu nepriznal.

Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania sa zakladá na ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný v spore o náhradu trov konania voči vedľajšiemu účastníkovi, a preto má nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd preto žalobcovi priznal náhradu trov konania pozostávajúcich z trov jeho právneho zastúpenia advokátom, a to za 1 úkon právnej pomoci (odvolanie

proti výroku rozsudku o trovách konania vedľajšieho účastníka), hodnota predmetu odvolania bola suma 34,19 eur predstavujúca hodnotu trov vedľajšieho účastníka priznaných súdom prvého stupňa. Odmena za 1 úkon právnej pomoci takto predstavuje sumu 16,60 eur podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, a to znížená na polovicu podľa § 14 ods. 3 písm. b/ citovanej vyhlášky, vzhľadom k tomu, že nešlo o úkon vo veci samej, teda na sumu 8,30 eur a s pripočítaním režijného paušálu v sume 7,63 eur predstavujú trovy odvolacieho konania žalobcu sumu 15,93 eur.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.